

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Indispensable seguretat jurídica

Per redreçar l'economia cal saber on anem

A les portes de les eleccions generals del 7 d'abril es fan pronòstics sobre l'economia de l'any que encetem.

Sembla un bon moment per plantejar-se una evidència: la tan airejada –i desitjada per gairebé tothom– arribada d'inversió estrangera que havia de dinamitzar l'economia productiva del país, ha brillat per la seva absència.

I ho ha fet, pensem nosaltres, perquè els governs de Toni Martí i la majoria de DA al Consell General han instal·lat el país al bell mig de la inseguretat jurídica. Els canvis, sobtats i sovintejats, de textos legislatius acabats d'aprovar han estat a l'ordre del dia del Consell General els darrers vuit anys. I aquesta darrera legislatura la cosa no més ha fet que empitjorar.

Vull remarcar que aquestes repetides modificacions, fruit de la improvisació i de l'absència de visió estratègica a llarg termini, no són innòcues per a l'activitat econòmica.

S'ha deixat en una fràgil situació operadors econòmics i emprenedors que, per manca de claredat de l'Administració pública, es trobaven sovint en un mar de dubtes.

Alhora, Andorra pateix una crisi econòmica que és estructural perquè afecta els fonaments mateixos sobre els quals es va bastir, entre el 1970 i els anys 2000, el creixement econòmic del país: el diferencial de preu dels productes comercials amb els països veïns, el secret bancari i l'especulació sobre el territori.

La crisi no és doncs, com preten DA, una crisi conjuntural. No podem assegurar-nos a veure si escampa la tronada.

Cal proposar un redreçament econòmic per al període 2019-2029 i treballar per les futures generacions.

Canviar el model vol dir refundar l'Administració entorn de la confiança i de la responsabilització, bastir un nou contracte social, oferir un servei públic potent i competent.

El funcionament de l'Estat no pot ser un llast; cal gastar millor, no gastar menys

I per això cal tenir una visió global de país en tots els àmbits: la salut, la dependència, les minusvalideses, les desigualtats, l'ensenyament, la feina i l'habitatge. I també les relacions econòmiques exteriors, amb la Unió Europea.

També cal treballar per evitar les despeses inútils i suprimir duplicitats entre el Govern i els Comuns.

Perquè a mi el que més em preocupa ara mateix són les finances públiques. Andorra segueix fent dèficit primari, abans d'afegir-hi els costos financers del deute existent, la qual cosa ens complica el futur.

Sobre la qüestió del deute públic no puc entendre que es consideri que la mal anomenada *llei de la regla d'or* pot servir per

controlar-lo. Persistir a negar l'evidència genera també inseguretat en l'economia.

De manera que el que cal és tornar al sentit comú: que no es pot gastar, per sempre més, allò que no s'ingressa, i que els deutes s'han d'eixugar en el temps si no es vol malmetre el benestar de les generacions futures.

El funcionament de l'Estat no pot ser un llast per a l'economia i la ciutadania. Els serveis necessaris que demanen els ciutadans s'han de donar amb una gestió rigorosa, transparent, eficaç i eficient. No es tracta de "gastar menys", sinó de "gastar millor" i obtenir el millor rendiment possible per cada euro invertit, seguint procediments públics i transparents, prioritzant la inversió que reverteixi directament en les empreses i l'economia del país.

El pròxim debat electoral hauria de fer un esforç més en la línia de buscar solucions allí on només s'acumulen problemes. Dialogar no és cedir, és la servitud de la democràcia.

Els progressistes volem construir ponts i no pas cavar trinxeres en totes les qüestions que esperen fa vuit anys solucions compartides.

El diàleg és una obligació democràtica.

Certament dialogar requereix defensar, argumentar i construir sobre el que cadascú proposa.

Dialogar, compartir i protegir la ciutadania de la inseguretat jurídica és el que convé ara.